

Nadat ik zo ongeveer vijftig dollar had bijengespaard van de uitkeringen die ik als oudstrijder kreeg, was ik er in de maand juli 1947 klaar voor om naar de Westkust te gaan. Mijn vriend Remi Boncoeur had me vanuit San Francisco een brief geschreven waarin hij zei dat ik moest komen en met hem op een boot een reis om de wereld moest maken. Hij bezwoer dat hij me in de machinekamer kon krijgen. Ik schreef terug en zei dat ik met elke vrachtboot al blij was zolang ik een paar lange tochten naar de Stille Oceaan kon maken en met voldoende geld terugkomen om me terwijl ik mijn boek afmaakte, in het huis van mijn tante aan de kost te houden. Hij zei dat hij in Mill City een blokhut had en dat ik al de tijd ter wereld zou hebben om daar te schrijven terwijl we al de flauwe kul afwerkten die er nodig was om een schip te krijgen. Hij leefde met een meisje dat Lee Ann heette; hij zei dat ze wonderbaarlijk kon koken en dat alles dik voor elkaar was. Remi was een vriend van de school voor voorbereidend hoger onderwijs, een in Parijs grootgebrachte Fransman en een werkelijk gekke knul - destijds wist ik nog niet hoe gek. Hij verwachtte me dus over tien dagen. Mijn tante was het geheel met mijn tocht naar het Westen eens; ze zei dat het me goed zou doen, ik had de hele winter zo hard gewerkt en had veel te veel in huis gezeten; ze klaagde zelfs niet toen ik zei dat ik wel zou moeten liften. Het enige dat ze wilde was dat ik weer heelhuids thuis kwam. Dus verliet ik op een ochtend, mijn grote half voltooid manuscript op mijn bureau achterlatend en mijn behaaglijke dekens voor de laatste maal terugslaand, mijn huis met mijn reistas waarin een paar fundamentele dingen waren gepakt en vertrok met de vijftig dollar in mijn zak naar de Stille Oceaan. In Paterson had ik maandenlang op kaarten van de Verenigde Staten zitten turen, had ik zelfs boeken over de pioniers gelezen en van namen als Platte en Cimarron genoten en zo voort en op de wegenkaart was een lange rode lijn Route 6 genaamd die van het topje van Cape Cod helemaal tot Ely in Nevada leidde en van daar naar het zuiden naar Los Angeles. Ik blijf gewoon op Route 6 tot Ely, zei ik bij mezelf en ging vol vertrouwen op weg. Om op de 6 te komen moest ik naar Bear Mountain. Vervuld van dromen over wat ik in Chicago, Denver, en ten slotte in San Francisco zou gaan doen, nam ik in Seventh Avenue de ondergrondse naar het einde in 242e Straat en van daar een tram naar Yonkers; in Yonkers stapte ik in de stad over op een tram die naar buiten reed en ging daarmee aan de oostoever van de Hudson tot de kom der gemeente. Als je bij haar geheimzinnige bron in de Adirondacks een roos in de rivier gooit, denk dan eens aan al die plaatsen waar ze op weg naar zee langs komt - denk dan eens aan die prachtige Hudson Vallei.

Daar nu begon ik te liften. Vijf afzonderlijke lifts brachten me tot aan de gewenste Bear Mountain-brug, waar Route 6 van New England uit met een boog op uitloopt. Toen ik daar afgezet werd begon het te stromen van de regen. Het was bergachtig. Route 6 kwam over de rivier, volgde een circuit en verdween in de wildernis. Niet alleen dat er geen verkeer was, maar de

regen kwam in bakken naar beneden en ik kon nergens schuilen. Ik moest naar een paar pijnbomen rennen om daar enige beschutting te vinden; dit deed er geen goed aan; ik begon te schreeuwen en te vloeken en mezelf op mijnkop te meppen datikzo verdomd stom was geweest. Ik was veertig mg! benoorden New York de hele weg hierheen al had ik erover ingezet dat ik op deze, myn grote begindag, alleen maar naar het noorden trok in plaats van in de zo gewenste westelyke richting. Nu voelde ik me opgelaten met dit oponthoud zo noordelijk als maar kon. Ik liep een kwart mijl naar een niet meer gebruikt leuk benzinstation in Engelse stijl en ging ondei de druipende dakgoot staan. Hoog boven mijn hoofd kwamen er van de grote behaarde Bear Mountain donderslagen naar beneden die de vreze Gods er bij me inbrachten. Al wat ik kon zien waren wasemende bomen en een trieste tot aan de hemel oplopende wildernis. 'Wat voer ik hier verdomme uit?' vloekte ik, ik verlangde naar Chicago. 'Op dit moment hebben ze het allemaal reusachtig, ze doen het 'm maar, ik ben er niet bij, wanneer kom ik er eindelijk?' - en zo voort. Eindelijk stopte er een wagen bij het lege benzinstation; de man en de twee vrouwen erin wilden de kaart bestuderen. Ik liep er heen en gebaarde in de regen; ze gingen met elkaar te rade; met mijn natte haren en mijn schoenen waar het water uitsiepelde, zag ik er natuurlijk waanzinnig uit. Mijn schoenen, hartstikke idioot dat ik ben, waren Mexicaanse sandalen, plantaardige zeven die niet geschikt waren voor de regenachtige nacht van Amerika en de onbarmhartige nacht op de weg. Maar die mensen lieten me erin en reden me terug naar Newburgh, wat ik als een betere keus accepteerde dan de hele nacht in de wildernis van Bear Mountain in de val te zitten. 'Bovendien,' zei de man, 'd'r is daar geen verkeer dat via de 6 gaat. Als je naar Chicago wilt dan kun je beter in New York door de Holland Tunnel gaan en de richting naar Pittsburgh opgaan,' en ik wist dat hij gelijk had. Het was mijn droom, die de boel verpest had, dat stomme idee als je aan de huiselijke haard zit dat het heerlijk zou zijn om een grote rode lijn dwars door Amerika te volgen in plaats van ettelijke wegen en routes te proberen.

In Newburgh was het opgehouden met regenen. Ik liep naar de rivier en moest naar New York terugrijden in een bus met een afvaardiging van onderwijzers die het weekeinde in de bergen hadden doorgebracht - en maar kletsen en kletsen klep-klep-klep en ik maar vloeken om alle tijd en geld die ik verknoeid had en ik zei tot mezelf; je wilde zo graag naar het Westen en daar ga je me de hele dag en een stuk van de nacht op en neer, noordelijk en zuidelijk, als iets dat maar niet op gang kan komen. En ik bezwoer dat ik morgen in Chicago zou zijn en zorgde daarvoor door een bus naar Chicago te nemen en het grootste gedeelte van mijn geld uit te geven, maar het kon me geen barst schelen als ik morgen maar in Chicago was.

In het begin van onze reis was het druilerig en geheimzinnig. Ik zag dat het een grote saga van nevel zou worden. 'Woe-ie!' gilte Dean. 'Daar gaan we!' En hij boog zich over het stuur en zette er de sokken in; hij was weer in zijn element, dat kon iedereen zien. We waren allen verheugd, allen beseften we dat we verwarring en flauwe kul achter ons lieten en onze enige en nobele functie vervulden, ons verplaatsen. En of we ons verplaatsten! Ergens in New Jersey vlogen we in de nacht langs de geheimzinnige witte borden met ZUIDEN (met een pijl) en WESTEN (met een pijl) erop en we namen de weg naar het zuiden. New Orleans! Het brandde in onze hersenen. Van de vieze sneeuw van het 'ijzig koude mieterige New York' zoals Dean het noemde, héle-Waal naar het groen en de geuren van de rivier van het goede oude New Orleans; daarna naar het westen. Ed zat op de achterbank; Marylou en Dean en ik zaten voorin en hielden warme gesprekken over hoe goed en vreugdevol het leven wel was. Dean werd ineens teder.

'Verdomme, luisteren jullie nu eens allemaal, we moeten toegeven dat alles prima is en dat er totaal geen reden bestaat om ons zorgen te maken. We moesten trouwens eens goed beseffen wat het voor ons zou betekenen als we BEGREPEN dat we ons ECHT NERGENS zorgen over maken. Heb ik gelijk of niet?' We waren het er allen mee eens. 'Hier zijn we nu, we zijn allen tezamen... Wat hebben we in New York gedaan? Laten we het vergeven.' We hadden daar allemaal onze ruzietjes gehad: 'Dat ligt achter ons, alleen al wat mijlen en geneigdheid betrof. We rijden nu naar New Orleans om Old Buil Lee op te zoeken en wat zullen we een lol hebben en willen jullie eens luisteren hoe deze tenorsax stapelgek wordt' - hij draaide het geluid van de radio zo hoog dat de wagen ervan huiverde - 'en luistert hoe hij zijn verhaal vertelt en ware ontspanning en kennis brengt.' We zaten te springen bij de muziek en waren het er mee eens. De zuiverheid van de weg. De witte lijn midden op de straatweg ontvouwde zich en klemde zich aan onze linkervoorband vast. Dean kromde zijn gespierde nek, tegen de winteravond door een pullover beschermd, en denderde over de weg. Hij wilde met alle geweld dat ik door Baltimore zou rijden om wat oefening te krijgen in het stadsverkeer; dat was mij best, maar hij en Marylou wilden beslist mee sturen terwijl ze elkaar zaten te zoenen en aan het donderjagen waren. Het was waanzinnig; de radio stond op volle geluidssterkte. Dean was op het dashboard aan het drummen tot er een grote deuk in kwam; ik deed mee. Die arme Hudson - de langzame boot naar China - kreeg wel op zijn duvel. 'Jongens, wat een lol!' gilte Dean. 'Nou Marylou, luister nu eens goed, dotje, je weet dat ik dondersgoed in staat ben om alles tegelijk te doen en ik bezit onbegrensde energie - in San Francisco moeten we maar weer samen gaan leven. Ik weet precies de plek voor je - aan het eind van de baan waar de spoorwagenaarbeiders werken - ik kom iets eerder dan om de twee dagen thuis en blijf dan twaalf uur achter elkaar, en kerel, je weet wat we in die twaalf uur al niet kunnen doen, lieverd. Intussen blijf ik heel eenvoudig bij Camille, daar komt ze toch niet achter. Dat redden we best, dat hebben we wel eerder gedaan.' Marylou vond het best, die had het op Camille voorzien. Er was

afgesproken dat Marylou in San Francisco naar mij zou overzwaaien, maar ik zag nu wel dat die twee bij elkaar bleven en ik aan het andere eind van het continent heel alleen op mijn kont kon blijven zitten. Maar waarom zou je daaraan denken als heel het gouden land voor je ligt en er allerlei onvoorziene gebeurtenissen op de loer voor je liggen om je te verrassen en je blij te maken dat je leeft om die te mogen mee maken. Tegen de ochtend waren we in Washington.

Jack Kerouac, Op weg, p. 160

'Goedenavond, mevrouw,' zei hij, zijn hoed voor Marylou afnemend, en daar gingen we weer.

Midden in de nacht keken we vanaf een bergweg op de lichten van Palm Springs neer. Tegen de ochtend reden we moeizaam over met sneeuw bedekte passen naar de stad Mojave, die toegang gaf tot de grote Tehachapi Pas. De man uit Oklahoma werd wakker en vertelde grappige verhalen; de lieve kleine Alfred zat te lachen. De man uit Oklahoma vertelde ons dat hij een man kende die het zijn vrouw vergaf dat ze op hem had geschoten en haar uit de gevangenis kreeg en voor de tweede maal beschoten werd. We reden langs de vrouwengevangenis toen hij dat vertelde. Voor ons uit zagen we in de hoogte de Tehachapi Pas opdoemen. Dean nam het stuur over en reed ons finaal naar het topje van de wereld. We kwamen langs een grote in stofwolken gehulde cementfabriek in de bergkloof. Daarna ging het weer naar beneden. Dean zette de motor af, ging in de vrijloop, nam elke haarspeldbocht, passeerde auto's en deed alles wat er maar mogelijk is zonder het gaspedaal te gebruiken. Ik hield me stevig vast. Soms ging de weg weer eventjes naar boven; hij reed langs auto's zonder signaal te geven, alleen op zijn vaart. Hij kende elk ritme en elke obstructie van een eersteklas bergpas. Toen het tijd werd om een linkse u-bocht te maken om een stenen muurtje dat op de bodem van de wereld uitzag, leunde hij doodeenvoudig helemaal naar links over, de handen op het stuur, de armen stijf, en leidde de wagen die kant op; en toen de bocht zich weer naar de rechterkant slingerde, ditmaal met een steile wand aan de linkerkant, leunde hij ver naar rechts, waardoor Marylou en ik ook naar rechts moesten overhellen. Op die manier zweefden en fladderden we naar beneden naar de San Joaquin Vallei; die lag een mijl beneden ons, praktisch gesproken de vloer van Californië, groen en verbazingwekkend zoals we die van onze klip in de lucht zagen. We reden dertig mijl zonder benzine te gebruiken.